

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **EKO Logistics s. r. o.**, se sídlem Tyršova 68, Týnec nad Labem, zast. Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Advokátní daňová kancelář Hajdučík, s. r. o., Sluneční nám. 14, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Na Pankráci 17, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2022, č. j. 45 Af 20/2017-115,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým krajský soud o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného rozhodl tak, že:

1) řízení v části, v níž se stěžovatel domáhal, aby soud zakázal žalovanému evidovat na jeho osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty nedoplatek v úhrnné výši 2 565 972 Kč a přikázal mu ho odevidovat, zastavil.

2) zásah žalovaného spočívající v tom, že v době od 27. 6. 2017 do 10. 7. 2017 evidoval na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty vedeném pro stěžovatele částku 766 990 Kč jako doměřenou daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2012 spolu s penále ve

výši 153 398 Kč a dále částku 1 371 320 Kč jako doměřenou daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2012 spolu s penálem ve výši 274 264 Kč, byl nezákonný, 3) v části, v níž se stěžovatel domáhal určení, že zásah spočívající v evidování částky 766 990 Kč jako doměřené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2012 na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty v době od 11. 7. 2017 do 18. 9. 2018 byl nezákonný, žalobu zamítl. 4) O nákladech řízení rozhodl krajský soud tak, že uložil žalovanému zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení ve výši 31 926 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele.

[2] Kasační stížnost stěžovatele směřuje k bodu 3) a 4) výše.

[3] Nejvyšší správní soud předesílá, že o kasační stížnosti stěžovatele rozhoduje opakovaně poté, kdy krajský soud žalobu stěžovatele dvakrát odmítl pro nepřipustnost, a to usneseními ze dne 30. 5. 2019, č. j. 45 Af 20/2017-16, resp. ze dne 17. 12. 2020, č. j. 45 Af 20/2017-42. Obě usnesení byla zrušena rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Afs 144/2019-17, resp. ze dne 18. 3. 2022, č. j. 5 Afs 1/2021-25, a věc byla vždy vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Nejvyšší správní soud nepovažuje s ohledem na předchozí řízení, ve kterých byl skutkový stav dostatečně podrobně popsán, jej znovu rekapitulovat. Připomíná pouze, že podstatou věci bylo tvrzení stěžovatele, že došlo k nezákonnému zásahu při evidenci daní, a to tak, že do evidence daní stěžovatele byly zaneseny částky daní a jejich příslušenství, které v té době ještě nebyly pravomocně doměřené, tudíž se ani nestaly splatnými.

[5] **Krajský soud** vázán právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 1/2021, dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v rozporu s příslušnými ustanoveními daňového řádu a předepsal na osobní daňový účet stěžovatele dne 27. 6. 2017 daně, které ještě nebyly doměřeny, neboť dodatečné platební výměry nebyly v právní moci. Tento nezákonný stav trval do 10. 7. 2017, kdy žalovaný stav osobního daňového účtu opravil a odepsal z něj tyto daně. Daně pak byly na osobní daňový účet znovu předepsány dne 21. 9. 2018 poté, co dodatečné platební výměry nabyly právní moci. Rovněž předpis penále na osobní daňový účet stěžovatele předtím, než daň byla doměřena, byl v rozporu se zákonem. Krajský soud v této otázce uzavřel, že nezákonným jednáním žalovaného byl stěžovatel přímo zkrácen na svých právech, a proto určil, že zásah žalovaného blíže popsáný ve výroku II. napadeného rozsudku byl v době od 27. 6. 2017 do 10. 7. 2017 nezákonný.

[6] Stěžovatel dále v řízení před krajským soudem tvrdil, že ve vztahu k částce 766 990 Kč trval nezákonný stav až do 18. 9. 2018, což dovozoval z platebního výměru na úrok z prodlení, přičemž v tomto kontextu označil výstupy z informačního systému ADIS poskytnuté žalovaným soudu za zmanipulované. Soud provedl důkaz platebními výměry žalovaného na úrok z prodlení ze dne 22. 11. 2018, č. j. 4792397/18/2111-50523-202376 (zdaňovací období srpen 2012) a č. j. 4792396/18/2111-50523-202376 (zdaňovací období květen 2012). Platebními výměry byl stěžovatel vyrozuměn o předpisu úroků z prodlení, které byly předepsány do evidence na osobní daňový účet do dne 25. 9. 2018. Jejich odůvodnění obsahuje informaci, že žalovaný zohlednil přeplatky na osobním daňovém účtu v období od 30. 7. 2012 (resp. 3. 10. 2012) do 18. 9. 2018 na dani z přidané hodnoty, dani

pokračování

z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, dani silniční, dani z příjmů právnických osob, dani z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně, dani z nemovitostí a příslušenství daně. V platebním výměru na úrok z prodlení týkající se zdaňovacího období srpen 2012, za něž byla doměřena daň ve výši 1 371 320 Kč (úročená částka), je na str. 5 pod položkou 22 shora uvedeno, že v době od 27. 2. 2017 do 18. 9. 2018 byl evidován přeplatek ve výši 1 371 320 Kč. V platebním výměru na úrok z prodlení týkající se zdaňovacího období květen 2012, za něž byla doměřena daň ve výši 620 972 Kč a 146 018 Kč (v souhrnu 766 990 Kč), je uvedeno na str. 5 pod položkou 7 shora, že v době od 29. 12. 2016 do 18. 9. 2018 byl evidován přeplatek ve výši 620 972 Kč, a na str. 17 pod položkou 3 shora, že v době od 29. 12. 2016 do 18. 9. 2018 byl evidován přeplatek ve výši 146 018 Kč. Krajský soud na základě provedení dokazování dospěl k závěru, že tvrzení stěžovatele, že v platebním výměru na úrok z prodlení týkající se zdaňovacího období květen 2012 není v době od 27. 6. 2017 do 18. 9. 2017 (správně patrně 2018 – pozn. soudu) evidován žádný přeplatek, je vyvráceno obsahem tohoto platebního výměru.

[7] V **kasační stížnosti** stěžovatel napadá výroky III. a IV. rozsudku krajského soudu, přičemž své kasační námitky subsumuje pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel namítá, že závěr krajského soudu, že daň z přidané hodnoty ve výši 766 990 Kč za zdaňovací období květen 2012 nebyla na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty v době od 11. 7. 2017 do 18. 9. 2018 evidována vůbec, nemá oporu v provedených důkazech, resp. že krajský soud vyšel z listin, které důkazy být nemohou. Z přípisu žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. 3387842/17/2111-50521-203486, je zřejmé, že byl na osobní daňový účet (dále také „ODÚ“) daně z přidané hodnoty stěžovatele zaevidován dne 27. 6. 2017 nedoplatek ve výši 2 565 972 Kč, což je součet doměřené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen a srpen 2012, který tvoří dodatečný platební výměr ze dne 4. 5. 2017, č. j. 2625495/17/2111-50522-208266 na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce května roku 2012, jímž byla doměřena daň v celkové výši 766 990 Kč a současně předepsáno penále ve výši 153 398 Kč a dodatečný platební výměr z téhož dne č. j. 2625702/17/2111-50522-208266 na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce srpna roku 2012, jímž byla doměřena daň v celkové výši 1 371 320 Kč a současně předepsáno penále ve výši 274 264 Kč. Žalovaný ve vyjádření ze dne 20. 4. 2022 uvedl, že dne 10. 7. 2022 nedoplatek ve výši 2 565 972 Kč odevidoval. Stěžovatel dne 17. 5. 2022 předložil krajskému soudu platební výměr na úrok z prodlení za zdaňovací období srpen 2012 ze dne 22. 11. 2018, č. j. 4792397/18/2111-50523-202376, z něhož plyne, že ode dne 27. 2. 2017 do 18. 9. 2018 byl evidován přeplatek na ODÚ DPH ve výši 1 371 320 Kč a v platebním výměru na úrok z prodlení za zdaňovací období květen 2012 ze dne 22. 11. 2018, č. j. 4792396/18/2111-50523-202376 a uvedl, že v období ode dne 27. 6. 2017 do dne 18. 9. 2018 nebyl ve vztahu k doměřené dani ve výši 766 990 Kč evidován žádný přeplatek. Krajský soud provedl oba platební výměry jako důkaz, ale v napadeném rozhodnutí se nevyjádřil, z čeho plyne jeho přesvědčení, že nedoplatek ve výši 766 990 Kč nebyl v období ode dne 27. 6. 2017 do dne 18. 9. 2018 evidován na ODÚ. Pochybnosti stěžovatele posiluje, že ze sdělení ze dne 30. 6. 2017, č. j. 3387842/17/2111- 50521-203486, plyne, že z ODÚ daně z příjmů právnické osoby byl převeden přeplatek ve výši 2 200 783 Kč a uhrazeny byly nedoplatky na dani z přidané hodnoty ve výši 2 565 972 Kč, takže byl na ODÚ DPH před převodem přeplatku z ODÚ daně z příjmů právnické osoby přeplatek ve

výši 365 189 Kč, který se ale v platebním výměru na úrok z prodlení za zdaňovací období květen 2012 ze dne 22. 11. 2018, č. j. 4792396/18/2111-50523-202376, vůbec nevyskytuje.

[9] Stěžovatel namítá, že krajský soud pouze během jednání výslovně odkázal na dvě položky v platebním výměru na úrok z prodlení za zdaňovací období květen 2012 ze dne 22. 11. 2018, č. j. 4792396/18/2111-50523-202376, a to 146 018 Kč a 620 972 Kč, jejichž součet je vskutku 766 990 Kč, ale nijak neobjasnil, proč částku doměřené daně ve výši 766 990 Kč dané dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 5. 2017, č. j. 2625495/17/2111-50522-208266 žalovaný rozdělil na dvě části a evidoval samostatně, když k tomu nebyl žádný zřejmý důvod. Dle stěžovatele krajský soud nevyvrátil jeho tvrzení, že doměřená daň z přidané hodnoty ve výši 766 990 Kč za zdaňovací období květen 2012 byla na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty stěžovatele evidována v době ode dne 11. 7. 2017 do dne 18. 9. 2018, a proto je částečné zamítnutí žaloby nedůvodné.

[10] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud dovodil absenci doměřené daně z přidané hodnoty ve výši 766 990 Kč za zdaňovací období květen 2012 na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty stěžovatele v době ode dne 11. 7. 2017 do dne 18. 9. 2018 z vytištěných tiskových sestav, které předložil žalovaný. Proti tomu stěžovatel navrhoval výsledk svědkyně J. H., která evidenci plateb podle přípisu ze dne 30. 6. 2017, č. j. 3387842/17/2111-50521-203486, provedla. Stěžovatel namítá, že vytištěné tiskové sestavy nelze použít jako důkaz, protože nelze s jistotou říci, zda odpovídají automatizovanému daňovému informačnímu systému (ADIS), ve kterém je evidence ODÚ vedena. Pouhé tiskové sestavy proto nejsou způsobilým důkazem.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá nesprávnost výroku o nákladech řízení; především nesouhlasí s tím, že krajský soud posoudil jako neúčelný úkon stěžovatelovu odpověď na výzvu krajského soudu ze dne 7. 10. 2020. Stěžovatel namítá, že účelným tento úkon byl, protože jej krajský soud vyžádal. Skutečnost, že krajský soud, který se odmítl řídit závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku sp. zn. 5 Afs 144/2019, což Nejvyšší správní soud zkonstatoval v rozsudku sp. zn. 5 Afs 1/2021, po stěžovateli žádal sdělit to, co před ním najisto postavil Nejvyšší správní soud, účelnost úkonu neruší, protože obsah rozsudku ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Afs 144/2019-17, byl krajskému soudu znám před tím, než vydal usnesení ze dne 5. 10. 2020, č. j. 45 Af 20/2017-35. Stěžovatel zpochybňuje i neuznání dvou polovičních úkonů na administraci opakovaného placení soudního poplatku a jeho následné vracení, když to bylo způsobeno krajským soudem, který opakovaně odmítal projednat žalobu meritorně. Krajský soud tak zvýšené náklady způsobil, a proto stěžovateli za ně přísluší náhrada nákladů řízení, zejména za situace, kdy krajský soud i žalovaný jsou údem České republiky a není tak nespravedlivé, aby následky nezákonnosti krajského soudu nesl žalovaný.

[12] Žalovaný **ve vyjádření** připouští, že na osobním daňovém účtu stěžovatele byla v období 27. 6. 2017 do 10. 7. 2017 nesprávně evidována dosud nesplatná doměřená daň z přidané hodnoty za květen a srpen 2012. Ihned po zjištění, že je daň evidována nesprávně, tj. dne 10. 7. 2017, byly vystaveny odpovídající předpisy k zajištění nápravy; v podrobnostech se žalovaný odkazuje na svůj

pokračování

přípis ze dne 20. 4. 2022, č. j. 2006306/22. Krajský soud provedl důkaz platebními výměry na úrok z prodlení, které jako důkazní prostředek předložil sám stěžovatel. Obsahem platebního výměru na úrok z prodlení za zdaňovací období květen 2012 ze dne 22. 11. 2018, č. j. 4792396/18/2111-50523-202376, pak soud vyvrátil tvrzení, že na osobním daňovém účtu nebyl ve vztahu k doměřené dani ve výši 766 990 Kč evidován přeplatek v období od 27. 6. 2017 do 18. 9. 2018. Přeplatek, stejně jako předpis doměřené daně za květen 2012, byl evidován ve dvou částkách, a to 146 018 Kč a 620 972 Kč. Přestože důvod rozdělení předpisu není stěžovateli zřejmý, v žádném případě to neznamená, že takový důvod neexistuje. Důvod rozdělení předpisu doměřené daně nepovažuje žalovaný pro jádro sporu podstatný, přesto jej pro účely soudu stručně objasní.

[13] Na základě daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2012 byl v souladu s tvrzením stěžovatele konkludentně vyměřen nadměrný odpočet ve výši 2 821 118 Kč. Část nadměrného odpočtu ve výši 2 675 100 Kč byla převedena na osobní daňový účet stěžovatele vedený na dani z příjmů právnických osob, zbývající částka 146 018 Kč byla vrácena stěžovateli na jeho účet. Na základě výsledku daňové kontroly byla za zdaňovací období květen 2012 doměřena daň ve výši 766 990 Kč a předepsána ve výši již vyplacené vratky, tj. 146 018 Kč, a zbývající části doměrku, tj. 620 972 Kč. Ve stejných částkách pak byl evidován přeplatek. Žalovaný se současně ohrazuje proti nepodloženým spekulacím stěžovatele ohledně manipulace s tiskovými sestavami z ADIS.

[14] Žalovaný trvá na tom, že dosud nesplatná doměřená daň za květen 2012 ve výši 766 990 Kč nebyla na osobním daňovém účtu stěžovatele v období od 11. 7. 2017 do 18. 9. 2018 nezákonně evidována, kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout. Žalovaný nad rámec uvedeného podotýká, že se nejedná o ojedinělý spor stěžovatele s žalovaným toliko formalistického charakteru, přičemž jejich řešení v důsledku znamená administrativní zátěž nejen pro správce daně, ale i pro soudy (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Afs 38/2022-27). Skutečnost, že již téměř pět let je veden soudní spor o chybnou evidenci, která ve svém důsledku žádným způsobem nezkrátila práva stěžovatele, považuje žalovaný za nadmíru absurdní. Na základě toho pak mimo jiné byla žalovanému uložena povinnost uhradit stěžovateli náklady řízení v abnormální výši cca 32 tisíc Kč. S ohledem na povahu sporu se tak jedná o náklady, které by jinak státu vzniknout vůbec nemusely.

[15] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, zkoumal současně, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Kasační stížnost neshledal důvodnou.

[16] Nejvyšší správní soud předně neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Z konstantní judikatury vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 -62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl krajský soud v intencích závazného právního názoru vysloveném ve zrušujícím rozsudku při posouzení věci v rozsahu stěžovatelem formulovaných žalobních bodů veden, a k jakému závěru na jejich základě dospěl. V přezkoumávaném rozsudku krajský soud srozumitelně vyložil svůj náhled na věc a vypořádal všechny pro věc základní námitky stěžovatele. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost.

[17] Stěžovatel tvrdí, že závěr krajského soudu nemá oporu v provedených důkazech, resp. není zřejmé, na základě jakých podkladů k závěru stran evidování přeplatku na osobním daňovém účtu stěžovatele ve vztahu k doměřené dani ve výši 766 990 Kč v období od 27. 6. 2017 do 18. 9. 2018, dospěl. Stěžovatel sám platební výměry, z nichž krajský soud svůj závěr učinil, k důkazu předložil, nicméně sporným činí sestavy na tiskopisech z ADIS, ze kterých žalovaný, potažmo krajský soud při posouzení věci vycházel. Jinými slovy, sám stěžovatel si odpovídá na otázku, z jakých podkladů soud vycházel. Pokud stěžovatel namítal, že vytištěné sestavy nelze použít jako důkaz, protože nelze s jistotou říci, zda odpovídají výstupu z ADIS, ve kterém je evidence ODÚ vedena, již krajský soud zcela případně konstatoval, že není důvod pochybovat o autenticitě předložených výpisů a podezření z manipulace s údaji na osobním daňovém účtu označil za nepodložené spekulace. Stěžovatel rovněž v kasační stížnosti opět namítá, že vytištěné sestavy nejsou způsobilým důkazem, neboť nelze s jistotou říci, zda odpovídají systému ADIS, nicméně nikterak nekonkretizuje, na základě jakých zjištění k tomu dospěl; jeho argumentace se omezuje pouze na rovinu pochybností.

[18] Nejvyšší správní soud na základě předloženého spisového materiálu dospěl ke shodným závěrům jako krajský soud. Skutková zjištění učiněná ze správního spisu lze shrnout tak, že žalovaný předepsal dne 27. 6. 2017 na osobní daňový účet stěžovatele doměřenou daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2012 a srpen 2012, včetně penále, a to s datem splatnosti ke dni 26. 6. 2017. Tyto daňové povinnosti, včetně penále, byly ke dni jejich předpisu na osobní daňový účet stanoveny dodatečnými platebními výměry ze dne 4. 5. 2017, jež ovšem nabyly právní moci až dne 3. 9. 2018 poté, co nadřízený orgán zamítl podaná odvolání. Žalovaný odepsal z osobního daňového účtu doměřenou daň z přidané hodnoty za uvedená zdaňovací období, včetně penále, dne 10. 7. 2017, a to ke dni 26. 6. 2017. Stav, který stěžovatel primárně považoval za nezákonný, nastal dne 27. 6. 2017 a byl ukončen dne 10. 7. 2017, kdy byly odstraněny všechny jeho následky (k odpisu doměřené daně a penále došlo se stejným datem splatnosti, s nímž byly tyto částky na osobní daňový účet předepsány). K opětovnému předpisu doměřených daní na osobní daňový účet došlo až dne 21. 9. 2018 a penále dne 3. 10. 2018, tedy po nabytí právní moci dodatečných platebních výměrů a uplynutí náhradní lhůty splatnosti.

[19] Stěžovatel tvrdí, že ve vztahu k částce 766 990 Kč trval nezákonný stav až do 18. 9. 2018, což dovozoval z platebního výměru na úrok z prodlení, přičemž v tomto kontextu označila výstupy z informačního systému ADIS poskytnuté žalovaným soudu za zmanipulované. Tvzení stěžovatele založené na podezření z manipulace s údaji na osobním

pokračování

daňovém účtu byla obsahem správního spisu dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu v rámci provedení dokazování před soudem dostatečně vyvrácena. Jak již upozornil krajský soud, součástí správního spisu je též sestava plátce za měsíc leden až srpen 2017 vytištěná ze systému ADIS dne 7. 8. 2017 v 09:44. Z ní plyne, že částky 1 371 320 Kč, 620 972 Kč, 146 018 Kč, 274 264 Kč a 153 398 Kč předepsané na stranu „má dáti“ osobního daňového účtu daně z přidané hodnoty ke dni 26. 6. 2017 byly ke stejnému dni opět odepsány. To odpovídá obsahu podrobné archivní sestavy plátce vytištěné dne 20. 4. 2022 předložené žalovaným na výzvu soudu. V řízení nebyly prokázány žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly autenticitu výpisů z informačního systému ADIS předložených žalovaným (pro určení data ukončení zásahu je významný přehled předpisných-odpisných poukazů). Jelikož tedy nebyl důvod pochybovat o autenticitě předložených výpisů a podezření z manipulace s údaji na osobním daňovém účtu nebylo nikterak objektivizováno a zůstalo v rovině zcela nepodložené spekulace, nepochybil krajský soud, pokud neprovedl pro nadbytečnost důkaz výsledkem pracovnice žalovaného, jenž byl navržen k odstranění pochybností (s ohledem na absenci rozumných pochybností nebylo co odstraňovat).

[20] Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek krajského soudu ve výroku III. shledal dostatečně přesvědčivě odůvodněný; závěry, které soud učinil, mají oporu ve spise a v provedeném dokazování.

[21] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám stěžovatele, kterými míří k výroku napadeného rozsudku o nákladech řízení. Při stanovení výše nákladů řízení, které stěžovatel účelně vynaložil v dané věci, vycházel soud z vyúčtování stěžovatele; uvedl, že náklady stěžovatele tvoří zaplacené soudní poplatky za žalobu a za kasační stížnost a další náklady spočívají v nákladech na zastoupení advokátem, jenž v řízení provedl 6 účelných úkonů právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení, sepsal žaloby, sepsal kasační stížnosti ve věci sp. zn. 5 Afs 144/2019, sepsal kasační stížnosti ve věci sp. zn. 5 Afs 1/2021, sepsal vyjádření ze dne 17. 5. 2022 a účast při jednání soudu dne 20. 5. 2022. Krajský soud přitom konstatoval, že za úkon právní služby nelze považovat „*administraci vrácení soudního poplatku krajským soudem a zaplacení soudního poplatku v důsledku zrušení usnesení krajského soudu ve věci samé*“, neboť jak již z označení tohoto úkonu užitého zástupcem stěžovatele vyplývá, jedná se o úkon administrativní povahy, nikoliv o úkon právní služby. Tento ryze administrativní úkon nelze jeho povahou ani složitostí připodobnit úkonu dle § 11 odst. 1 písm. e) advokátního tarifu, na který zástupce stěžovatele odkázal ve vyčíslení nákladů řízení, tedy účasti při vyšetřovacích úkonech v přípravném řízení. Za účelný úkon právní služby krajský soud nepovažoval vyjádření stěžovatele ze dne 7. 10. 2020, čemuž uvedl, že ačkoliv jej stěžovatel učinil na výzvu soudu, ve skutečnosti v něm na ni nereagoval s poukazem na údajnou nesrozumitelnost výzvy. Na obsah této výzvy fakticky stěžovatel reagoval až podáním ze dne 17. 5. 2022, v němž se vyjádřil k okamžiku ukončení nezákonného zásahu a tomu uzpůsobil žalobní petit; toto podání ze dne 17. 5. 2022 soud za účelný úkon právní služby přitom považoval.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal v postupu krajského soudu při vyhodnocení účelnosti jednotlivých úkonů žádné pochybení a zcela se s ním ztotožnil. Výrok o nákladech řízení je dostatečně odůvodněný a má oporu v obsahu soudního spisu.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady přesahující běžnou správní činnost nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§53 odst. 3, §120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. října 2023

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu